

Del 2

Resan verkade gå smärtfritt. Kroppen samarbetade med honom. Det var en lugn stämning i bussen och han satt lutad mot rutan och filosoferade.

Det hade börjat regna nu och vattnet rann som en ränna på glaset framför hans trötta ögon. Han kasade ner en bit och gjorde det lite bekvämare för sig på sätet där han satt, lutade huvudet bakåt, lät det vila mot ryggstödet och slöt ögonen.

Men nu kände han sig övervakad. Han kände det! Hela bussen stod och skrattade åt honom. De hade ljudlöst tagit sig fram till hans plats och nu stod alla passagerarna där. Han var omringad, uttittad, bortgjord och förnedrad!

Han höll på att gripas av panik, och trots att han fasade att se de andra hänskratta åt honom så slog han upp ögonen.

I glasrutan som satt mellan honom och chauffören kunde han se varenda en i bussen. I mitten av bussen satt en kvinna lutad ut mot mittgången och log mot sin baby i barnvagnen. Två tonårsflickor tog upp alla sätena längst bak i bussen, de fnissade. Hade han något på sig? Nej, de skrattade säkert åt ingenting, så där som flickor i den åldern alltid gjort och alltid kommer göra.

Ett äldre par och en man klädd i kavaj var också ombord på bussen. Den ensamme mannen talade högt i telefon på något främmande språk.

-FAN! Ögonkontakt! Den lille mannen slog snabbt ner blicken när han fått för sig att kavajkillen fått syn på honom. Han lutade sedan återigen huvudet mot fönstret. Innanför hans pannben var det kaos! Skulle mannen i telefon anklaga honom för nånting, han kanske trodde den gamle mannen var nazist? Var det trots allt han ungdomarna bak i bussen fann så roande?

Han ville gömma sig.

På andra sidan om hans pannben forsade regnet i allt högre fart ner längs rutan. Mannens ögon följde vattnet ner mot den svarta tättningslisten och såg det sugas upp av mörkret i springan.

Bussresan tog cirka fyrtiofem minuter och de svarta molnen var på väg öster ut då de rullade in mot centrum. Han var lugn nu, solen sken utanför och det var alldeles lagom med aktivitet på stan den här lördagen.

Han böjde sig framåt och sträckte armen mot den gula STOP-knappen. Han tryckte in den med pekfingret, lyssnade efter det plingande ljudet, slappnade av och lät sedan fingret sakta glida över knappen och ner längs väggen.

Minuten senare hoppade han av bussen i centrum.

En man stod och sålde jordgubbar. Den söta doften, aromerna spred sig och den lille mannen sniffade några extra gången då han passerade det vita plastbordet fyllt av röda, svenska bär.

Han fortsatte upp längs Drottninggatan. Sträckan mellan busshållplatsen och torget där mannen brukade köpa frukt var backig.

- Snudd på lika ansträngande att bestiga som Mount Everest, tänkte mannen för sig själv samtidigt som han traskade förbi en av de många pizzerior som fanns längs gatan.

På uteserveringen kryllade det av bleka medelsvenssons som med ihopknipna ögon lät solstrålarna värma deras vita ansikten.

Just denna restaurang var otrevligt att passera. Han kände sig alltid iakttagen och var tvungen att slå ner blicken, alternativt råstirra in i Dressmanbutiken på motsatta sida.

Hans blick vandrade osäkert mellan de kostymklädda skyltdockorna åt höger och ner mot hans slitna läderskor.

Han stannade till vid ett övergångsställe, vinkade halvhjärtat och drog lite på mungiporna åt en ung man i en röd volvo som stannade för honom. Farbror klev över de vita sträcken på asfalten och satte fötterna på torgets mark!

Nu satt han på en bänk mitt på torget, vattnet i fontänten porlade härligt, glada röster och barnaskrik var som ljuv musik i hans öron, solen värmdet skrumpna ansiktet. I knäet låg jackan, en påse äpple och en liter jordgubbar.

De var dyrare än vanligt i år men det hade verkligen vattnats i munnen och ögonen kunde inte slitas ifrån dem, så ja, det var värt det och dessutom var han faktiskt värd dem. Han förtjänade verkligen lite jordgubbar.

I högerhanden hade han en glass som han, något skakigt, förde upp mot munnen. Han slickade på den ett par gånger och fick sedan syn på en blond liten pojke som såg storögt mot honom och glassen. Mannen log, trots sin paranoia kunde han inte känna något förakt mot denne unge man. Han var säkert en (om än en av de få i sin generation..) godhjärtad och väluppfostrad pojk, därför gav mannen två guldpengar till honom. Pojken skuttade mot kiosken, de gula lockarna svävade änglalikt och hans lycka sken starkare än solen denna vackra sommardag. Manne log efter honom.

Ett par gråsparvar hoppade runt nedanför honom och pickade efter smulor från hans strut som hade trillat ner mellan springorna i kullerstenarna.

Han ryckte till då den blonde han gav glasspengar kom och knackade honom på axlen. Han sträckte ut handen mot mannen, och tippade sedan över ett par enkronor från sin späda labb till mannens säkert femtio år äldre näve.

- Växel, sa pojken svagt. Han röst var mycket ljus. Han la till ett Tack.

- Jag hoppas den smakade bra, den gamle log mot pojken som sedan försvann bort mot parkeringen.

Han reste sig mödosamt upp, hostade till, slängde jackan över axeln och släpade sig sedan bort mot bussen med sina påsar i en varsin hand.

Efter tjugo minuters väntan anlände bussen som skulle föra honom hem.

Han såg drömmande ut genom fönstret och reflekterade över dagen på stan, som han var relativt nöjd över.

När mannen kom hem kändes självmordsplanerna patetiska. Hans dödslängtan hade avlägsnat sig och de destruktiva tankarna retirerat.

Pillerburken kastade i soptunnan under vasken när mannen bestämt sig för att börja på en rejäl middag.

Kokt potatis var det festligaste mannen kom på, nypotatis var dessutom det enda han hade hemma i matväg och det enda han lärt sig tillaga.

Någon timme senare satt han vid sitt köksbord, ett levande ljus hade fått ta över plastburkens heliga plats. Han delade potatisen i bitar och doppade den i såsen. Såsen smakade salt. Till efterätt åt han upp ett par av jordgubbarna och lyssnade sedan på radio resten av kvällen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Josefin. med Poeter.se id #29809 innehar upphovsrätten